

Oet de gezèt

Een eenzaam graf

1957

Tegen de helling van de heuvel, waarop zich hoog boven het dorp de kerk van Schin op Geul verheft en van waar men een wijd uitzicht heeft over het Limburgse land, ligt een eenzaam soldatengraf. Het ligt er al zeventien jaar, vanaf die zonnige meidag, toen een niets ontziende vijand ons land overrompelde. Vlak naast dit eenzaam graf steken de stukgeschoten resten omhoog van een kazemat. Een bloeiende meidoorn schuudt er zijn witte blaadjes over uit en vogels nestelen tussen het opengebarsten beton.

Er is een tragisch verband tussen dit eenzame graf en deze kazemat. Hier stond de soldaat E. Mirck uit Rotterdam, op zijn post, toen de vijand in 1940 onze grenzen schond. Hij deed zijn plicht als soldaat, totdat een kogel een einde maakte aan zijn jonge leven. Zoals velen in die meidagen van het 1940. Naast z'n stelling zeeg hij in elkaar en naast z'n stelling, waar hij leed en streed, hebben dankbare handen hem een graf gegraven, een eerlijk soldatengraf, dat slechts gesierd wordt door zijn helm.

Telkenjare, bij de herdenking van onze herboren vrijheid, trekt echter het volk van Schin op Geul naar dit graf en strooit er bloemen over uit. De fanfare St.-Cornelius blaast een treurmars en militaire commando's weerklinken. Twee soldaten naast het graf presenteren het geweer en beneden op het kerkplein ontbloot het volk van dit Zuidlimburgse dorp het hoofd. Terwijl de tonen van het Wilhelmus verwaaien over het heuvelland herdenken allen de eenvoudige soldaat, die hier streed en viel voor God, Koningin en vaderland. Het is een ontroerende plechtigheid, zoals er gedurende deze dagen, waarop wij onze herkregeen vrijheid herdenken en allen, die hiervoor hun leven offerden, in vele steden en dorpen van Limburg hebben plaats gehad. De herdenking in Schin op Geul ontroert steeds weer opnieuw, doordat zij ons terugvoert naar de dagen van strijd en offer. Het is een herdenking der gevallen op het slagveld zelf.